

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.736 van 19 maart 2009
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 29 november 2006 die afgesloten werd met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 oktober 2007 waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Op 17 oktober 2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinquies) getroffen na de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.2. Verzoeker diende op 8 november 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.3. Op 27 november 2008 besliste de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd betekend op 5 december 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. De voorgelegde identiteitsdocumenten (een bewijs van goed gedrag en zeden en een schoolattest) kunnen niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn.(...)”

2.2. In fine van zijn verzoekschrift werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet. Tevens werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het “*beginsel van behoorlijk bestuur*” en dat door de beslissing blijkt wordt gegeven van machtsafwending.

2.3. Verzoeker vertoogt als volgt:

*“(…) Totaal ten onrechte beweert DVZ als zou verzoeker nagelaten hebben pogingen te doen om in het bezit te worden gesteld van identiteitsdocumenten;
Dat verzoeker zowel bij de Nepalese ambassade in België een paspoort aanvraag als bij de ambassade van Bhutan Zwitserland (stukken 2, 3 en 4);
Dat de Nepalese ambassade stelde geen identiteitsdocumenten te kunnen afleveren (stuk 2) en de ambassade van Bhutan in Zwitserland reageerde niet op de verzoeken;
Dat verzoeker deze pogingen tot het bekomen van identiteitsdocumenten ook heeft overgemaakt aan het FOD Binnenlandse Zaken DVZ bij aangetekend schrijven dd 21.04.2008 (stuk 5);
Dat derhalve de beslissing van DVZ in deze niet naar behoren is gemotiveerd;(…)”*

2.4. De verwerende partij werpt, betreffende de voorgehouden schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, de exceptie van onontvankelijkheid van het middel op, omdat verzoeker nalaat uiteen te zetten waarom hij deze wetsbepaling geschonden acht.

2.5. Verzoeker laat inderdaad na uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht door de bestreden beslissing. Te dezen dient ten overvloede nog worden opgemerkt dat dit artikel de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opsomt daar waar de bestreden beslissing getroffen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. De schending van voormeld wetsartikel kan derhalve niet dienstig worden opgeworpen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.6. Voor zover de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur wordt opgeworpen acht de Raad het middel eveneens onontvankelijk aangezien verzoeker nalaat te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij viseert.

2.7. Wie machtsafwijding aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Opdat er van machtsafwijding sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde kenmerk het enige doel van de bestreden beslissing geweest zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet het minste element aanbrengt waaruit blijkt dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing.

Voor zover machtsafwijding wordt opgeworpen is het middel zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.8. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.10. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst (...)*”

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn in punt in 1.2. bedoelde aanvraag “ten bewijze van zijn identiteit twee identiteitsbewijzen voortbrengt: een bewijs van goed gedrag en zeden en een schoolattest”. Uit de Memorie van toelichting blijkt dat met identiteitsdocument wordt bedoeld een “paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2005-2006, n°

2478/001, p.33-34). Een bewijs van goed gedrag en zeden en een schoolattest kunnen onder geen enkel beding onder deze noemer vallen zoals de bestreden beslissing terecht stelt.

2.12. Uit het stuk 5 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegd heeft blijkt dat op 21 november 2008 een aangetekend schrijven verstuurd werd naar de Dienst Vreemdelingenzaken, bureau 9 bis. Het betreft een schrijven van een sociaal assistente van het OCMW van Wezembeek –Oppem. In de aanhef van dit schrijven wordt expliciet vermeld dat de in punt 1.2. bedoelde aanvraag aangevuld wordt met bijkomende argumenten. Het schrijven maakt op een gedetailleerde wijze gewag van diverse pogingen van verzoeker en van de hoger vermelde sociaal assistente om identiteitsdocumenten te bekomen van de ambassade van Nepal en van de Bhutanese ambassade in Zwitserland en verwijst naar diverse stavingstukken gevoegd in bijlage .

2.13. Verweerder stelt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkele motivering heeft weergegeven waarom hij in de onmogelijkheid zou zijn het identiteitsdocument te verwerven. Verwerende partij vervolgt *“dat dient te worden vastgesteld dat er zich in het administratief dossier: geen enkel stuk bevindt nopens de vermeende pogingen om een identiteitsdocument te bekomen; geen enkel aangetekend schrijven bevindt uitgaande van verzoeker gedateerd op 21.04.2008.”* Verwerende partij stelt nog dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

2.14. In het administratief dossier bevindt zich een elektronisch document opgemaakt op 27 november 2008 door attaché S.G. Hierin wordt het volgende gesteld: *“Aanvraag art.9 bis onontvankelijk want geen id/pp (telefoongesprek Antwerpen, bevel om het grondgebied te verlaten werd nooit betekend, aanvulling art.9 bis zal ingescand worden)”*.

2.15. Uit stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat het betrokken stuk dateert van 21 november 2008. Het feit dat verzoeker in zijn betoog verwijst naar een aangetekend schrijven van 21 april 2008 dient als een materiële vergissing bestempeld te worden die geen aanleiding kan geven tot de afwijzing van verzoekers betoog. De Raad kan uit het gestelde in punt 2.12 en punt 2.14 en gelet op de stukken die zich bevinden in het administratief dossier redelijkerwijs afleiden dat het in punt 2.12 vermelde aangetekend schrijven van 21 november 2008 de Dienst Vreemdelingenzaken bereikt heeft op 27 november 2008 en dat dit aan verzoekers dossier gekoppeld werd en beschouwd werd als een aanvulling van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag. Zoals verwerende partij terecht opmerkt dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zich niet bevindt in het administratief dossier. Aangezien de stukken in het aan de Raad voorgelegd administratief dossier niet genummerd zijn kan alleszins de chronologische volgorde niet nagegaan worden van het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en het ogenblik van de aangekondigde melding van het inscannen van de *aanvulling art.9 bis*. In deze omstandigheden dient verzoekende partij het voordeel van de twijfel verleend te worden en dient ervan uitgegaan te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing op 27 november 2008 beschikte over de in punt 2.12. bedoelde aanvulling. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien uit de stukken blijkt dat het in punt 2.14 bedoelde elektronisch document eveneens opgesteld werd door de attaché die de bestreden beslissing getroffen heeft. Het kwam de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de in punt 1.2. bedoelde aanvraag te beoordelen tesamen met de in punt 2.12. bedoelde aanvulling in het licht van de voorwaarden gesteld in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat hiermee rekening werd gehouden.

De motiveringsplicht werd geschonden. Het middel is in die mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt, de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. F. TAMBORIJN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M. EKKA.